

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

ANY V NÚM. 183
Els originals no es tornen : Dels articles
en son responsables els respectius autors

SABADELL 10 DE MARÇ DE 1917
REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ: JARDÍ, 7 i 9

SUSCRIPCIÓ MENSUAL . 50 CTS.
NOMBRE SOLT 10

Les eleccions de demà

Ciutadans:
**Per el triomf
del dret i la
justícia, voteu
aquesta can-
didatura!**

La candidatura de Coalició-Republicana

**D. Joan Sala Busquets
D. Domingo Palet i Barba
D. Amadeu Aragay Daví**

**Votant-la és la
única forma de
destruir el ca-
ciquisme en el
nostre districte
Voteu-la!**

Significació de la lluita electoral

Demà ha de decidir el còs electoral dels partits judicials de Sabadell i Terrassa sobre quins són els homes que en la Diputació provincial han de representar-los en la administració dels interessos provincials.

Gran, immensa significació tenen sempre aquestes eleccions; però la tenen molt més en la època actual. La commoció econòmica produïda per la tremenda conflagració que es desenvolupa a l'altra banda dels Pirineus, reclama imperiosament una rectificació immediata i radical de conducta en totes les corporacions, principalment en aquelles que, com les Diputacions provincials, són el broll de on els ajuntaments han de treure l'aigua benfactors indispensable, per a llur vida.

No hi ha província a Espanya que reclami més la atenció, en aquests crítics moments, que la de Barcelona. La seva situació geogràfica, el caràcter dels seus pobladors, la intensitat de la seva vida i els productes del seu terror i de la seva indústria, són tan particulars, tan especials, que mereixen singular estudi per part dels que han d'encarregar els tresors immensos que representen les seves enormes forces.

I encara dintre de la província sobresurten considerablement els districtes de Sabadell i Terrassa, que les capitals de les mateixes equivalen als dos principals centres fabrils de la nació tota.

Necessita aquest districte d'una legislació econòmica especial i, fins a on pugui ésser, favorescuda. La riquesa del seu sòl i, sobretot, la importantíssima manufactura textil, base de la seva prosperitat i esperança dels bons patriotes, exigeixen, per part dels seus administradors un zel superior al mig nivell que fóra de desitjar en els demés representants.

Dia vindrà—i per a nosaltres ja triga—en que la pau se restableixi a Europa. La acumulació de treball operat a Sabadell i Terrassa, degut a la major necessitat que senten ara les nacions beligerants de gèneres manufacturats i la falta de braços, acabarà instantàniament i quedarà vacil·lant la vida industrial.

Per a allavors és precís que estem preparats; serà impossible la competència, per la nostra part, si les subsistències no descendeixen al mínim del seu preu, si la regió no està creuada de bons camins, si la vida dels ajuntaments no es desenrotlla en un ambient d'economia, si totes les manifestacions de l'activitat humana no reben l'apoi a que tenen perfecte dret.

El poble és el primer factor que ha de pendre part en aquesta obra de regeneració. No te raó de queixar-se dels seus pèssims administradors si, quan és convocat a designar-los, s'allunya dels comicis o acudeix a ells portats de la mà per els que so-

liciten llur vot amb l'exclusiu objecte de oprimir-lo i explotar-lo.

Precisa que els elements populars es capacitin de la gran importància que te la lluita de demà i es cuidin de l'alta i obligada missió que els està encomanada.

I ja que són els més i els millors els que tot ho produeixen i de res gosen, sotragueixin l'ensopiment que els aclapara i facin veure als seus eterns enemics que estan posseïts del seus drets i tan gelosos dels mateixos que no toleren que subsisteixi l'escandalós estat a què s'ha arribat, sols per la seva indiferència.

Amb un petit esforç realitzat per tots els veritables lliberals i homes de bona voluntat, caurà per sempre en aquest districte electoral l'arcaic i irracional caciquisme, ocupant l'honrós lloc que aquest usurpava, els genuïns representants del poble republicà, honrat i laboriós.

A fer, doncs, aquest esforç i que demà surtin de les urnes electorals els prestigiosos noms dels elegits per tots els republicans units.

Si això ocorreix, Sabadell i Terrassa, com tots els pobles del seus districtes, seran els primers en rebre els beneficis a què s'han fet acreedors pel seu civisme i haurà desaparegut sorollosament el repugnant caciquisme, imperant en endavant el regnat de la llibertat, del treball i la justícia.

Una cultura regionalista

La Diputació Provincial és el darrer refugi dels supervivents del caciquisme oligàrquic d'antany. En allà conviuen totes les idees arcaïques i remotes de les burgesies rurals, i és allà, també, on tenen seient probable els successors dels feudalistes catalans de rancia prosapia, en els quals els fan guarda d'honor la garrida musculatura dels moços d'esquadra. La Lliga Regionalista, que és el caciquisme modernitzat, que és la plutocràcia nascuda de les desferres caduques del caciquisme del vuitcents, s'ha apoderat també d'aquell baluart, l'antic palau de la Generalitat Catalana. La Lliga ja no adopta la actitud vergonyant representativa d'un partit d'Estat, purament oficinesc, sinó que s'emboïlla amb el nom de les reivindicacions catalanes per a ocultar la seva herència, per a amagar la partida de naixement, però en els actes i en les maniobres seves, sempre hi reneix l'estigma de la primogenitura burgesa i de la falta d'ideals que portin la palpitació d'homes junyits en les argucies espanyoles, i vanament procura disfreçar aquesta descendència i aquesta orfandat ideològica amb la obra de forjar una clara i forta consciència catalana, nodrida, però, amb ànsies de mercaders israelites i de jueus enemics del poble i de les seves equitatives aspiracions.

Per a salvar-se de tots aquests pecats, la Lliga realitza, paralelment al seu dinamisme polític i econòmic, una obra de cultura. Ha establert institucions en tots els ordres pedagògics, vol crear al seu albir un professorat que sigui el futur constructor del còs i de l'esperit de Catalunya. Però tota aquesta funció cultural està pastada en les fórmules seu ambient, en un règim tancat a totes les ventades generoses del carrer, es feta amb aire de superioritat, de gerarquia allunyada de tot rebaixament, és personal, segueix tan sols els destins fixats per una

sola i única mà: la mà enguantada de la Lliga Regionalista.

Fer cultura en una altra forma, encare que sigui equivocada com aquesta perquè obeeix a una llei de classe, senyalant-li així una profilaxis que no deuria d'existir, sempre serà cultura; però la organització i la ramificació de la mateixa tindrà sempre el sentit partidista de la Lliga, purament de dreta, perquè així ella un dia pugui exclamar, orgullosa i satisfeta:—Això que veieu aquí, la escola A, la institució B, la biblioteca C, es fet meu, jo ho he creat, jo ho he dirigit.—I en els ordres de la cultura catalana s'haurà avensat molt, però les valors positives d'aquesta cultura seran tan sols pels iniciats i no per les intel·ligències obscures i anònimes, pels privilegiats i no pels cervells absorbits i castrats del poble esclau, no pels ciutadans ignorats i ignorants, no per l'etern adormit al qui se li ha de donar el pa i el vi esperitual arràn mateix dels llavis.

Es la aristocràcia senyorívola remonant-se per damunt del plebeisme i la vulgaritat. I convé una reacció contra aquest aristocratism, contra aquesta aristarquia rígida i severa, contra aquesta cultura científica i no de divulgació, perquè Catalunya no és la Lliga, i la Diputació no ha d'establir càtedres al servei dels que poden pagar matrícules crescudes.

El poble ha de pensar també en aquesta modalitat de la Diputació Provincial en el dia demà. No sols cal elegir els diputats republicans per a enderrocar aquest poder temporal dels senyors regionalistes, sinó per la continuació d'aquesta funció cultural modificada per a que s'apliqui en un sentit general i no de classe, no de gerarquia, no divorciada amb les intel·ligències populars.

P.

LES VALORS DE LA LLUITA

Estem en plena lluita electoral. Demà es celebraran les eleccions. Convé, abans del dia de la lluita, exposar clarament el criteri en què s'hi va, el resultat que pot obtenir-se'n, què deu esperar-se'n del triomf, com ha d'ésser la campanya que ha de sostenir-se amb l'adversari, què representa l'adversari davant nostre.

Cosa increïble, les eleccions provincials són les que desperten menys interès entre el poble, no obstant ésser tan importants, pot-ser més del que molts creuen. Avui, al dir Diputació, pot dir-se Mancomunitat. I avui adquireix, existint la Mancomunitat, una transcendència capdal la administració de la província. I qui ignori els mals que esdevenen de que dit organisme estigui en mans d'un partit polític representatiu d'una classe, és que no s'interessa ni es preocupa de les fatals conseqüències i dels calamitosos resultats que ocasionen el que els elegits hagin forçosament de satisfer els interessos particulars en perjudici sempre del bé general. I no pot conduir a altra cosa que a això, per quant la perfecta organització caciquista s'ha cuidat en les eleccions de fer triomfar a aquells a qui poden lligar en compromisos que els privin d'atendre al bé de tots els ciutadans—governant amb la cooperació de tots—absorbint així el poder i convertint lo que hauria d'ésser fidel reflexe de la voluntat de tots en un organisme despòtic que accepta la voluntat d'uns i la imposa als demés. I això és lo que està passant a la Diputació.

De la Diputació se n'han apoderat els regionalistes. Aquests, en totes les eleccions en que es presenten, ho fan amb la disfreça del nacionalisme. Però els regionalistes no són altra cosa que un partit de classe absorbent i oportunista. Els regionalistes, quan obtingueren darrerament el triomf electoral per a diputats a Corts, va ésser quan pregonaren la seva tendència nacionalista, comproment-se

a portar al Congrés el màxim de les aspiracions catalanes. O quan menys, obtenir les Delegacions per a que la Mancomunitat no fes una vida migrada. I si bé els regionalistes varen complir en el primer moment aquelles promeses, varen desertar després quan varen portar-se a discussió altres projectes que perjudicaven els interessos dels industrials que representaven els homes de la Lliga. I la Lliga va treure's la careta, demostrant que solament per a captar-se la confiança del poble català va enarborar la bandera de les reivindicacions catalanes. La Lliga va demostrar que no sentia aquelles aspiracions que l'unificaven amb el poble. La Lliga era un partit que substituïa als partits lliberals i conservadors, antigament adherits al règim. Un partit que es rebelava contra les reformes en sentit progressiu d'un ministre democràtic. Un partit defensor d'interessos bastards. Un partit que es creava una organització caciquista per a assegurar-se el triomf definitiu en totes les eleccions. Un partit que contribueix a l'embrutiment del poble en col·laboració amb els homes de la monarquia.

Així, doncs, convé que els republicans arrebasin el govern de la Diputació als homes de la Lliga.

Convé que s'obtinguin aqueixes Delegacions tan necessaries per a que la Mancomunitat desenvolupi el vast programa que es proposava al constituir-se. Perquè, si no, la Mancomunitat estarà a mercè del govern centralista, el qual no li permetrà estendre el seu beneficiós govern; fent-ne un organisme inútil. Perquè la Mancomunitat ha d'ésser quelcom que pugui regular la política, la hisenda, obres públiques, ferro-carrils, emprèstis, drets, deute, Universitats i Escoles, policia, seguretat interior en cada Estat regional; i mentre no sigui això els catalans deuen bregar per a obtenir-ho, i no permetre que se n'apoderin aquests negociants de la Lliga que tot ho converteixen en temples de Mercuri. Els republicans deuen lluitar per a obtenir el triomf electoral i per a satisfer les aspiracions catalanes.—R.

Notes electorals

La campanya d'aquests dies

Durant els últims vuit dies s'ha realitzat una veritable creuada de propaganda per tot el districte electoral de Sabadell-Terrassa, verificant-se infinitat de visites als pobles i celebrant-se gran nombre de mitings.

Els tres candidats republicans, acompanyats per les autoritats del partit i la major part de les vegades pel diputat a Corts senyor Joan Salas Antón, han dirigit la paraula al còs electoral en importants i concorregudíssims actes públics, a Sant Llorenç Savall, Castellar, Sentmenat, Olesa, Sant Cugat del Vallès, Rubí, Terrassa i Sabadell.

En tots aquests actes s'ha demostrat, d'una manera clara, els fatals resultats obtinguts per la pèssima gestió política i administrativa dels elements reaccionaris que componen la majoria de la diputació provincial.

El poble ha pogut convèncer's de la imperiosa necessitat que té de votar la candidatura republicana, única que representa els principis de justícia i de moralitat.

Ben manifestes són les ventatges que proporcionaria el que en la diputació tinguessin les classes populars nutrida representació de llurs homes, de llurs propis fills, doncs únicament així és com s'arribaria a entendre les necessitats, cada dia majors, del poble productor.

Entenent-ho així l'element lliberal, que compona la major part del còs electoral d'aquest districte, ha aplaudit amb entusiasme els discursos dels oradors i tot fa suposar que aquesta vegada es conseguirà lo que per espai de tants anys es ve perseguint i es destruir, per sempre, el fals poder de l'impopular caciquisme.

Els conservadors enfadats

En una llarga nota publicada en els confreres locals de diumenge passat, els conservadors manifestaren que s'havien separat de la coalició de dretes perquè no estaven conformes amb la designació dels candidats. Ara es diu si demà el reduït comitè conservador vol donar una mostra de la seva vitalitat i energia votant una candidatura els noms de la qual siguin èmuls i deixebles d'En Maura i Dato.

Advertencia

Advertim a tots els nostres correligionaris que votin la candidatura íntegra, sense esborrar cap nom, ja que donat el caràcter de la present lluita que ens ofereix la divisió de les dretes, el triomf serà nostre. Per lo tant, recomanem disciplina en la votació de la nostra candidatura.

Avis als electors

Essent les llistes electorals noves i, com és de consuetut, han tret i posat noms i sovintegen les equivocacions, avisem als electors a que procurin revisar les citades llistes, per a votar així amb tota seguretat i sempre dejorn, perquè llur bona fe no sigui aprofitada per aquells immorals que no tenen escrúpol en votar en fals. Tots aquells ciutadans doncs, que tinguin algun dubte respecte d'aquest nou cens, per estar equivocat llur nom o per ésser fora del respectiu districte o secció, poden concorre a les nostres dependències electorals a on fixament se els dirà on tenen el vot.

La nostra oficina

S'ha vist en extrem concorreguda la nostra oficina electoral, en la qual s'ha treballat incessantment per a assegurar una esplèndida victòria a la candidatura de coalició republicana. S'ha instal·lat també en la mateixa un aparell telefònic per al major ordre i urgència en tots els treballs electorals que es porten a cap.

Una lletra del nostre diputat

Per a que els nostres llegidors s'enterin de la forma incorrecta i plena de mala fe de com procedeixen alguns senyors amb la pueril pretensió de *treballar-se* el districte, copièm a continuació una lletra que ens ha enviat el digne diputat a Corts per aquest districte D. Joan Salas Antón:

«Barcelona 1.º de Marzo de 1917.

Sr. Director de SABADELL FEDERAL.

Sabadell.

Mi querido amigo: Por si puede resultarle de algún interés, me complazco en incluirle copia de la carta que, en 27 de Febrero último, expedí al Sr. Alcalde de Castellar, la cual es como sigue: «Sr. D. FELIX LLOBET.—San Esteban de Castellar. — Mi distinguido amigo: Varios amigos, que han pasado por ese pueblo, me dicen que, con extraordinaria sorpresa, han leído, en esa estación de automóviles a Sabadell, un anuncio, en virtud del cual se pone en conocimiento del público que el que dichos vehículos hagan el recorrido por Sentmenat es debido a que, *gracias a las gestiones hechas por los Sres. Rosés y Turull*, se está reparando la carretera de Sabadell a esa.

«Como a Vd. le consta mi eficaz intervención en el asunto, puesto que en carta de 14 de Septiembre último me decía Vd.: «En mi poder su atento B. L. M. enviándome la carta del Director general de Obras Públicas que adjunta tengo el gusto de devolverle a Vd. y agradeciendo muchísimo sus gestiones en favor del arreglo de la carretera de Sabadell a este pueblo, *gracias a las cuales se ha logrado interesar a dicha Dirección*, conforme se manifiesta en la expresada carta, le saluda, etc.», mucho le agradecería se sirviera hacer presente a la Compañía de los aludidos automóviles la manifiesta injusticia e incorrección con que en este particular ha procedido. A propósito del mismo asunto, el señor Alcalde de Sabadell me decía en carta de 22 de Septiembre: «Oportunamente fué en mi poder su atenta carta fecha 8 del actual, y después de enterarme, con suma complacencia, del contenido de la misma, tengo que expresarle mi agradecimiento por las gestiones realizadas por Vd., para conseguir sea reparada a la mayor brevedad la carretera de esta ciudad a Prats de Llusanés, particularmente en el trozo comprendido hasta el vecino pueblo de San Esteban de Castellar, etc.» En espera de que la expresada inexactitud sea rectificada, le anticipa las gracias más sentidas su afmo. amigo, etc.»

Con este motivo, me reitero muy suyo afmo. amigo, correligionario y S. S. q. e. s. m.

JUAN SALAS ANTÓN.»

La vaga de l'Art Fabril

El conflicte de l'Art fabril ha trobat una solució, però aquesta és aparentment armònica, és enganyadora. La indecissió entre els obrers de si s'havia de continuar la lluita o reanudar el treball, vensuts una vegada més en les peticions proletaries, no hauria prosperat això darrer si els obrers textils de Terrassa haguessin secundat la vaga, i així tampoc s'haurien cregut les paraules del governador recomanant tornessin al treball, deixant que la comissió mixta d'obers i patrons, que s'havia de reunir anit, posés una solució amistosa al conflicte existent. Així els obrers han tornat al treball, creient les paraules mefistofèliques del governador i per la desigualtat que hi havia en aquesta batalla. No obstant, sembla que es vol persistir la vaga en el Ram de l'aigua, com el darrer sector a on fer trencar la intransigencia patronal.

I diem que aquesta solució és fictícia, ja que aquesta tornada al treball obeeix més a una necessitat imperiosa de la miseria que no a un vençiment moral, i que a davant d'aquesta humillació i d'aquests estòmecs buids semblava que els patrons els havien d'obrir de bat a bat les portes de les fàbriques i posar, damunt les exaltacions obreres, l'oblid reparador i un silenci discret davant l'exèrcit vensut. Mes no ha sigut així—mai l'amor ha tingut una repercussió entre els odis dels homes—i alguns patrons han despedit als seus obrers, altres n'han llogat de nous, altres els han repartit la feina, creient ells ofegar les seves ànsies de reivindicació i satisfer així un mal entés amor propi i reparar un ferit orgull. I doncs, ¿no obelen la veu del governador? ¿No tornaven sense haver obtingut res? ¿No en tenien prou amb la aparent derrota, que encara havien de sofrir aquesta postergació? Això tendeix a exacerbar els ànims i no amansir-los, a recrudescer les passades intransigències i no a posar una norma de continuïtat a la continuïtat fabril existent avans de la vaga. Algún pusilánim es queixarà, després, si les multituds prenen aires de revolta i que hi hagi, finida una hora roja, un Souveraine sabadellenc que cridi «Germinal!»... Per aquest camí creiem que no es posarà un punt final en el present conflicte i que el senyor Morote, nou Nataniel de la pau social sabadellenca, haurà de fer, més d'un cop, de «Jesús que torna»...

Lliga Anti-germanòfila

S'ha constituït una Comissió d'entusiastes al liadòfils per a portar a cap tots els treballs necessaris per a la organització, en aquesta ciutat, de una Lliga anti-germanòfila. D'aquesta Comissió hem rebut les següents ratlles:

Els que vulguin formar part de la Lliga anti-germanòfila, d'aquesta ciutat, poden enviar el nom i senyes del seu domicili a J. M., carrer de Calderón, núm. 97.

Proximament es convocarà a una reunió pel nomenament de la Junta.

Sabadell 6 de Març de 1917.—Per la Comissió organitzadora, *Joan Mora*.

Els admiradors d'En Luca de Tena

En Torcuat Luca de Tena després d'ésser germanòfil és negociant amb articles de perfumeria i a la vegada també deu ésser accionista de alguna Companyia de ferrocarrils espanyols, o sense ésser-ho, qui sab per quines causes financeres és enemic de la implantació dels ferrocarrils secundaris i estratègics. I això feu escriure en el diari de la seva direcció—l'*A B C* del periodisme madrileny—unes ratlles denigrants sobre el discurs que el diputat per aquest districte senyor Salas Antón feu en el Parlament espanyol sobre aquells ferrocarrils secundaris. Per a que els nostres llegidors vegin com s'ha jutjat el discurs del nostre amic, transcrivim a continuació un retall de *El País* comentant aquell debat, la serietat del qual, en aquests assumptes, és de tothom ben coneguda, i que contrasten d'una manera evident amb el tonto articulista de l'*A B C*, les mal girbades ratlles del qual foren llessades pels nostres carrers en forma de fulla, demostrant així que el senyor Luca de Tena i el seu diari tenen tanta forsa d'atracció personal, que llurs admiradors no poden sustreure's de fer exterioritzar les seves estupideses.

Diu així *El País*:

«Nuestro querido correligionario y amigo, el señor Salas Antón, pronunció un excelente discurso, inspirado por la rectitud y el buen deseo, lleno de competencia, pletórico de consejos y observaciones. Fué un discurso notabilísimo, no merecedor ciertamente de la respuesta sobrado ligera que le dió el Sr. Barriobero, individuo de la Comisión.

El Sr. Salas Antón pidió que el ancho de las líneas fuera el que tienen en Europa; defendió la nacionalización como tendencia y, desde luego, la construcción por el Estado; combatió el poder de las Compañías, no sólo el de las Ferroviarias, frente al Estado; reclamó la franquicia arancelaria para el material de ferrocarriles.

Excepto la última afirmación de nuestro respetable correligionario, todo lo demás coincidió con el criterio que viene sustentando el Sr. Cierva.

Volvió a hablar el viernes. Lo hizo para recoger las alusiones que se le habían dirigido. Aunque ha hablado mucho, este discurso del viernes fué el mejor de cuantos sobre la materia ha pronunciado.

Flaqueó ostensiblemente al pretender desvanecer el cargo que le dirigiera el Sr. Calderón sobre los teléfonos.

Insistió en sus puntos de vista: construcción por el Estado, unificación de las tarifas, armonía entre estas nuevas construcciones y el criterio nacional acerca de las grandes líneas; precauciones para evitar que pasen los secundarios a manos extranjeras. Insistió, sobre todo, en lo que nos parece mejor de su campaña: en evitar que el proyecto sirva para reconfortar o resucitar a las Compañías averiadas.

Tiene, de seguro, razón el Sr. Cierva para suponer que los accionistas de esas Compañías se agiten para que el proyecto se apruebe: más no puede desconocer que los pueblos, muchos pueblos de España, deseen honrada, legítimamente, que el proyecto de ferrocarriles secundarios llegue a ser ley.

Las tarifas, el ancho europeo de las vías y el atender casuísticamente a las Compañías llamadas averiadas, y no por medio de este proyecto, son puntos que deben ser atendidos.»

Els nostres lectors d'aquest discurs en podran fer el seu judici quan, en una de les vinents edicions, publiquem la segona part del mateix.

NOVES

En la sessió de l'Ajuntament, celebrada dijous passat, s'aprovà tot l'ordre del dia i els dictàmens que hi havia sobre la taula, i en el de la Comissió de Governació referent a certs fets ocorreguts en l'Administració de la Escola Industrial d'Arts i Oficis, el senyor Llagostera demanà es fes una copia del mateix i es repartís a tots els interessats per a que es defensin dels càrrecs que se els hi fan.

—En una de les passades sessions celebrades pel nostre Municipi, el regidor senyor Vilatobà, denuncià a la Comissió de Foment que procurés arreglar el pas a nivell del ferrocarril de la carretera de Barcelona per ésser un perill per els vianants per l'estat en que es trova.

—Les qüestions socials subsisteixen. Anit s'havia de celebrar en el teatre Retiro, de Terrassa, una assemblea de l'Art fabril per a decidir si dilluns vinent s'ha d'anar o no a la vaga, secundant les demandes dels obrers fabrils de nostra ciutat. Ahir, per a arreglar aquest conflicte, s'havien de reunir, junt amb el governador, els obrers i els patrons. També, per a parlar d'aquesta entrevista, s'ha convocat per a demà al matí a una Assamblea magna, als obrers de l'Art fabril.

Durant aquesta setmana encare que no havien

sigut retirats els jornals dipositats en l'Alcaldia, com a President de la Junta de Reformes Socials, perteneixents als obrers vaguistes que es negaren a la cobrança dels mateixos al començar-se la vaga, si no se els abonava l'augment transitori de tota la setmana.

També es diu si els obrers ebanistes volen demanar més jornal i menys hores de treball.

Ahí tornaren al treball els obrers carregadors de l'Acondicionament de nostre ciutat.

—Amb motiu de l'estat anormal d'aquestes darreres setmanes i demà per celebrar-se les eleccions provincials, no ha tingut lloc cap espectacle en la nostra entitat Circol Federal. No obstant, se preparen, per les festes dels dies 18 i 19 del corrent, grans balls i concerts.

Imp. Ribera : Dr. Puig, 34. — SABADELL

Tipografia

Ribera

Treballs comercials
de totes classes

Dr. Puig, 34 Teléfon 400
SABADELL

Companyia Comercial Alcoholar, S. A.

ANIS ARLEQUIN PICAROL

Especialitat en Misteles, Moscatells
:: i licors de totes classes ::

Dipositari: **JOSEP FITÓ** (a) Mistos

Sant Pere, 31 Teléfon 660 Sabadell

Kiose de Canaletes

CERVESA E. Petry,

S. en C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

~~~~~ **Gasseosa F. PANÉ**

Se serveix a domicili Rambla, 198 Latorre, 2

Relotjeria, Joieria i Optica : Magí Senserrich

Gran assortit en rellotjes d'or, plata i niquel - Immens assortit en joies d'or, plata i articles de bisuteria

Gafes i lentes de totes classes : Es fan tota classe de receptes   Taller de composturas en tots els rams

SANT QUIRZE, 17 : SABADELL

NOTA: Del 10 al 18 de Març, grans rebaixes en tots els articles